

ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ ЛИ „РЕПУБЛИКА НАПРЕД“ В „ЕВРОПА НАПРЕД“?

ПРОФ. ИНГРИД ШИКОВА

19 ноември 2017г.

След победния марш на Еманюел Макрон във Франция се задава нова „революция“ – този път в европейски мащаб. Основният въпрос е как Макрон ще „европеизира“ своята партия за предстоящите през юни 2019г. избори за Европейски парламент. Реално във Франция нямаше центристка партия и той успя да запълни тази празнина. На европейско ниво ситуацията е по-различна. От 70-те години в Европейския парламент доминират три големи европейски политически партии: Европейската народна партия (EPP), Европейската социалистическа партия (PES) и Алиансът на либералите и демократите за Европа (ALDE). Алиансът на либералите и демократите заема

центъра на политическата сцена и е най-близко до центристката партия на Макрон. До този момент обаче няма официално искане за присъединяване на „Република напред“ (La République en marche както бе преименувана партията на Макрон за парламентарните избори).

Въпреки това, може да се предполага, че вече текат предварителни разговори. Повод за това са приятелските отношения на Макрон с министър председателя на Белгия Шарл Мишел и с министър председателя на Люксембург – Кзавие Бетел, чиито партии са част от Алианса на либералите и демократите за Европа. Предизборната коалиция на Макрон с френската партия Modem, която също

членува в европейското семейство на либералите и демократите, е друг аргумент в полза на тезата, че най-вероятно Макрон ще предприеме стъпки за присъединяване към ALDE.

Другата възможност е Макрон да се опита да направи нова европейска партия, която да се различава от статуквото. Подобна амбиция обаче, може да се окаже много по-трудно осъществима в сравнение с успеха му във Франция. И все пак не трябва да изключваме и този вариант, колкото труден да изглежда той.

Не трябва да забравяме, че „Република напред“ е само на 18 месеца. Макрон създаде партия „от нищото“ и спечели изборите във Франция. Тази успешна история е благоприятна почва за подхранване на общоевропейските амбиции на Макрон. Той вижда своята мисия в спасяването на Европейския съюз от популистите като Марин Льо Пен, на която се противопостави на президентските избори с подчертано проевропейска политическа платформа. За тази цел ще му се наложи да разруши „тройката на големите“. Колкото и трудно да изглежда, това не е невъзможно като се има предвид тяхната хетерогенност. Например, Европейската народната партия събира в себе си немските християндемократи на Ангела

Меркел с унгарските националисти от Фидес на Виктор Орбан, чиито възгледи се различават съществено. Желанието на Макрон е да преконфигурира европейския политически пейзаж в името на сътрудничеството срещу популистите и еврофобите.

Както и да подходи Макрон, най-важно е да предложи подходяща програма за европейските избори през 2019г. На европейско ниво трябва да се намери онази реторика, която да „омае“ гражданите и да ги убеди, че революцията, която предлага Макрон е осъществима и наистина ще премахне недостатъците на Европейския съюз. В това отношение резултатите от „граждански конвенти“ за бъдещето на Европейския съюз, които той лансира в предизборната си кампания, могат да послужат като добра основа. Чрез този конвенти Макрон ще напипа пулса на гражданските желания и изисквания към европейската интеграция.

Но не бива и да преувеличаваме способността на Макрон да се справи с тази амбициозна задача. Истина е, че той успя да предаде енергия на европейския проект, но едновременно с това се появиха и безпокойства за посоката на тази енергия и за нейната конструктивност. В същност готови ли са всички в Европейския съюз да последват устрема на Макрон? Вече има критики, че

старият френски протекционизъм се облича в нови лъскави дрехи или че Макрон иска всички да изкачат Еверест без кислородна маска. Наистина е трудно да се направи аналогия и да се пренесе успехът на Макрон от френска на общоевропейска почва. Франция се оказва готова за революцията на Макрон, но едва ли Европейският съюз ще демонстрира същата готовност. Както винаги на европейско ниво всичко е много по-сложно и се нуждае от повече време.

Друг въпрос, който трябва да решат изборите за Европейски парламент е кой ще бъде следващият председател на Европейската комисия. Всяка от европейските партии определя своя кандидат за този не само висок, но и ключов пост в Европейския съюз. Кой би могъл да бъде кандидатът на Макрон, с който да привлече възможно най-много избиратели? Ако „Република напред“ се присъедини към Алианса на либералите и демократите за Европа, най-вероятно е кандидатът за поста да е отново председателят на ALDE Ги Ферховщадт – личност известна в европейското пространство със своите федералистки възгледи и пламенни речи в защита на задълбочената европейска интеграция. Друга не по-малко известна политическа фигура в лицето на водещия трудните преговори за Брекзит Мишел Барние също се ползва с доверието на Макрон за

високия пост. Не по-малки шансове има и Маргрете Вестагер – настоящият комисар, отговарящ за един от най-трудните ресори – защитата на конкуренцията. Нейното име обикаля парижките властови коридори, тъй като ѝ се приписват качества, които я правят естествен съюзник на Макрон – подход към чувствителните въпроси и вкус към публичните изяви.

Всички посочени въпроси трябва да намерят отговор до края на 2018г., когато ще започне активната кампания за европейските избори. Каквото и да е решението на Макрон – нова европейска партия или присъединяване към ALDE, важното е да успее да мотивира избирателите да отидат до урните с ясното съзнание, че бъдещето на Европейския съюз е тясно свързано с бъдещето на собствените им страни.